

RESPONS KYRKA

LINALIE NEWMAN

Missionsdirektor, Evangeliska Frikyrkan
linalie.newman@efk.se

För några år sedan, när jag var pastor i Johanneskyrkan i Linköping, deltog jag i en missionsdag. En pastor från Indien var gästtalare och han beskrev på ett lågmält och odramatiskt sätt hur han tränade unga ledare så att de en dag skulle vara redo att bli martyrer. När jag lite senare under dagen var med i ett panelsamtal konstaterade jag krasst att den verkligheten var lång ifrån min egen verklighet som pastor i Sverige. Jag tränade ingen till att dö för Kristus, jag hade nog med att få människor att *leva* för Kristus.

När jag läser detta nummer av *HYBRID* upplever jag samma omskakande krock igen. Förebilder i den tidiga kyrkan, som Ignatius och Tekla, var beredda att betala ett högt pris och lida för sin tro. De gjorde dem till trovärdiga förebilder i sin samtid. När jag ser på de förebilder och ledare som är uppburna i vårt samhälle idag är det ledare som vill vinna priser, inte betala priset. De vill ha fler följare, högre lön, mer makt. Tyvärr har detta även påverkat vår syn på ledarskap i kyrkan. Vi talar sällan om lidandet som en förutsättning för att skapa ett gott ledarskap. Det är utmanande att de här texterna så tydligt visar att när vi har Jesus som förebild och ledstjärna innebär det att vandra nedåt, inte uppåt.

De två röster Maria Karlsson lyfter fram, Melba Padilla Maggay och Norman Wirzba, påverkar mig i läsningen allra mest. De tar sig an stora och komplexa frågor samtidigt som de visar att hoppet spirar genom den

lokala församlingen. De pekar på de utmaningar som globaliseringen innebär av orättvisor och polarisering och visar på behovet av Anden. Anden är den som kan skapa en ny gemenskap som inte bygger på likformighet utan på enhet genom olikheter. Även Fredrik Wenell lyfter fram detta i sin text – att vi är kallade, inte till homogenitet utan att utifrån våra olikheter vara medimitatörer till Jesus. Padilla Maggay och Wirba lyfter också upp behovet av tillbedjan och nattvard, poesi och odling. Handlingar som förankrar oss i skapelsen och hjälper oss att se Gud.

Allt detta slår an en ton i mig och väcker en längtan efter att vi som kyrka ska kunna hålla ihop den stora världen med den lilla genom att i ännu högre grad dela livet med varandra, leva närmare skapelsen och samtidigt ta ett globalt ansvar. Karlsson påminner oss om att genom invandringen finns det idag nya förebilder att ta rygg på i församlingen. Jag ser Sanas som i sin egen kropp bär berättelsen om att vandra nedåt, att lämna allt och få börja om igen i vårt land. Jag ser Linda som genom en svår barndom har en kropp märkt av lidande men som i lovsången blev hel och fann hopp. Jag ser tillbaka på min morfar som stod lutad över spaden i trädgårdslandet och med förundran följde fåglarnas väg över himmelen samtidigt som han bar församlingen i bön. De blir förebilder för mig som förankrar min tro och hjälper mig vidare.